

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 13Cpr/3/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5114208078
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2018:5114208078.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcu: JUDr. Katarína Potocká, nar. 09.11.1944, bytom V. Tvrdeho č. 6, 010 01 Žilina, štátna občianka SR, právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou JUDr. Tatiana Polková, so sídlom Na Priekope č. 174/13, proti žalovaným v rade 1/ Krajský súd v Žiline, so sídlom Ul. Orolská 3, 010 01 Žilina, v rade 2/ Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd konanie voči žalovanému v rade 2/ **z a s t a v u j e**.

II. Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu.

III. Žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.02.2011 do 9.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.03.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.04.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.05.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 595,20 Eur od 16.06.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 314,89 Eur od 16.07.2011 do 9.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 261,31 Eur od 16.08.2011 do 9.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. Vo zvyšnej časti žalobu **z a m i e t a**.

V. Žalovaný v rade 1/ je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 90,96 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 6.3.2014 sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu 322,80 € s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.02.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 € s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.03.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.04.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.05.2011 do zaplatenia, sumu 645,60 € s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.06.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 € s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.07.2011 do zaplatenia, sumu 322,80 € s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.08.2011 do zaplatenia a trovy konania.

2. Na odôvodnenie uplatneného nároku žalobkyňa uviedla, že je sudkyňou pridelenou na výkon funkcie sudcu na Krajský súd v Žiline s právom na plat za podmienok upravených v 7. hlave zákona č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov. Platovým dekrétom č. Spr 7019/2010 - Oú zo dňa 18.1.2011, bol žalobkyni určený funkčný plat od 1.1.2011 vo výške 2.596,40 Eur. Podľa platového dekrétu

č. Spr 7139/2011 - Oú z 4.4.2011 bol žalobkyni určený funkčný plat od 1.1.2011 vo výške 2.681,20 Eur. Žalobkyni bolo následne doručené oznámenie o výške a zložení platu č. Spr 7314/2011 - Oú zo dňa 15.8.2011, podľa ktorého patrí žalobkyni od 26.7.2011 funkčný plat vo výške 3.004,- Eur. Za obdobie prvých siedmych mesiacov roka 2011 tak došlo k zníženiu platu sudcu bez splnenia zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 84 zákona o sudcoch. Podľa § 84 Zákona č. 385/2000 Z.z., znížiť funkčný plat sudcovi možno len na základe právoplatného rozhodnutia disciplinárneho súdu. Žalobkyni nebolo uložené rozhodnutím disciplinárneho súdu žiadne disciplinárne opatrenie, ktoré by odôvodňovalo zníženie jej funkčného platu. Platový dekrét z januára 2011 odkazuje na ustanovenie zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich bez špecifikácií konkrétnych zákonných ustanovení a na ust. § 2 ods. 1 a § 29g ods. 1 zákona č. 500/2010 Z.z. z 2.12.2010, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov. Žalobkyňa poukázala na ust. § 2 ods. 1 veta prvá Zákona o platových pomeroch poslancov Národnej rady Slovenskej republiky, z výkladu ktorého vyplýva, že základom výpočtu platu poslanca a rovnako sudcu pre rok 2011 je priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za rok 2010. Štatistický úrad Slovenskej republiky ku dňu vydania platobného dekrétu neoznámil priemernú nominálnu mesačnú mzdu zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky na rok 2010. Z uvedeného vyplýva, že neexistoval základ pre výpočet základného platu sudcu s účinnosťou od 01.01.2011. Výpočet základného platu z inej priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky je v rozpore s § 2 ods. 1 veta prvá Zákona o platobných pomeroch, a preto je nezákonný. Ustanovenia Zákona o platových pomeroch, ktoré sa vzťahujú na platové pomery sudcov k 01.01.2011, sú v rozpore s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní Ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2. a 5. Ústavy a zákonom. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. PL ÚS 99/2011-27 z 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, podľa ktorých bol vypočítaný funkčný plat žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011. Priamou reakciou na uznesenie Ústavného súdu je platový dekrét z augusta 2011. Žalobkyňa poukázala na to, že historicky prvou ústavnou zárukou nezávislosti sudcov sa stala ochrana ich odmeňovania za prácu. Z aspektu porovnávacieho ústavného práva žalobka poukazuje na čl. III. ods. 1. Ústavy USA schválenej 17.septembra 1787, ktorým sa sudcom zaručilo nielen právo na pravidelné vyplácanie odmeny, ale tiež dostali ústavnú záruku, že ich príjem sa počas trvania úradu nebude znižovať. Princíp nezávislého súdnictva je jedným z podstatných náležitostí demokratického právneho štátu (čl. 1. ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Žalobkyňa ďalej poukázala na ust. § 87 ods. 1 Zákona o sudcov, v zmysle ktorého platové náležitosti sudcu podľa tohto zákona, pokiaľ nie je ustanovené inak, sú splatné pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr do 15.dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Ďalej žalobkyňa poukázala na ust. § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. K otázke pasívnej legitímácie žalobkyňa uviedla, že Krajský súd v Žiline je síce subjektom, ktorý žalobkyni vypláca plat, ale podľa § 64 ods. 5 Zákona č. 385/2000 Z.z., zodpovedá štát za uspokojenie platových pomerov sudcu. Žalovaní v rade 1/ a 2/ sú v omeškaní s riadnym vyplatením funkčného platu prvýkrát od 16.02.2011.

3. Písomným podaním doručeným súdu dňa 20.8.2014 (č.l. 18 spisu) žalobkyňa oznámila súdu, že žalovaný v rade 1/ Krajský súd v Žiline dňa 9.07.2014 uhradil žalobkyni doplatok mzdy za rok 2011, a navrhol, aby súd pripustil zmenu žalobného petitu tak, že žalovaní Krajský súd v Žiline a Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky sú povinní solidárne zaplatiť žalobkyni JUDr. Kataríne Potockej, nar. 9.11.1944 úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.2.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.3.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.4.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.5.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 645,60 EUR od 16.6.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.7.2011 do 9.7.2014, úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 EUR od 16.8.2011 do 9.7.2014, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti zobrala žalobkyňa svoj žalobný návrh späť a žiadala konanie zastaviť.

4. V nadväznosti na dispozitívne úkony žalobkyne súd uznesením sp.zn. 13cpr/3/2014-58 zo dňa 7.7.2015 pripustil zmenu návrhu navrhovanú žalobkyňou v písomnom podaní zo dňa 20.8.2014 a zároveň rozhodol o zastavení konania v časti o zaplatenie istiny vo výške 2.582,40 Eur.

5. Dňa 17.7.2015 doručil vyjadrenie k žalobe žalovaný v rade 1/ (č.l. 64), t.j. Krajský súd v Žiline. Vo vyjadrení udáva, že funkčné platy za obdobie január 2011 až júl 2011 boli žalobkyni vyplácané žalovaným v rade 1/ podľa v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy, ktorú žalovaný v rade 1/, finančne závislý na pridelených finančných prostriedkoch zo štátneho rozpočtu, nevyhnutne musel rešpektovať. Novela zákona č. 120/1993 bola predmetom prieskumu pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý rozhodol nálezom sp. zn. PL.ÚS 99/2011 zverejneným v zbierke zákonov dňa 18.apríla 2014, pričom dotknutá právna úprava vzťahujúca sa i k platovým náležitostiam sudcov, stratila len účinnosť, nie však platnosť (tú až po uplynutí 6 mesiacov). V tejto dobe, konkrétne k najbližšiemu možnému výplatnému termínu po pridelení finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu, k 9.7.2014, bola istina (doplatok k platu) žalobkyni vyplatená vo výške ako je uvedené v prílohe k vyjadreniu (t.j. spolu 2.462,60 Eur), ktorá pozostávala z jednotlivých súm špecifikovaných v prílohe - doplatenie funkčného platu za obdobie od 1.1.2011 do 25.7.2011 - rozpis na jednotlivé mesiace. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa si najmenej za mesiac máj, jún a júl uplatňuje úroky z omeškania z vyššej sumy, resp. nesprávnej sumy, než by bola opodstatnená. Na základe uvedeného žalovaný v rade 1/ tvrdil, že nedošlo k omeškaniu s doplatením platových náležitosti žalobcu za rozhodné obdobie roku 2011 a tiež poukázal na žiadosť z 2.6.2014 adresovanú Ministerstvu spravodlivosti SR a ďalšie listiny. Žalovaný v rade 1/ žiadal, aby súd žalobu v zostávajúcej časti zamietol, pre prípad vyhovenia žalobe navrhol o trovách konania rozhodnúť s prihliadnutím na okolnosti hodné osobitného zreteľa, nakoľko žalovaný v rade 1/ postupoval iba v rámci danej právnej úpravy. Okrem toho dal do pozornosti rozhodnutia iných súdov s obdobným skutkovým a právnym stavom.

6. Žalovaný v rade 2/ v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 3.8.2015 (č.l. 92 spisu) poukázal na to, že predmetom konania ostali už iba úroky z omeškania, ktoré však nemožno považovať za platový nárok podľa Zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a nakoľko podľa § 65 ods. 5 Zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich štát zodpovedá za uspokojenie platových nárokov sudcu, žalovaný v rade 2/ namietá nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v tomto spore. Z ustanovení § 65 - 92 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich upravujúcich platové pomery sudcov vyplýva, že sudcovi plat vypláca osobný úrad. Štát nemôže uspokojiť nároky sudcu inak ako prostredníctvom jeho osobného úradu. Za tejto situácie pri splnení podmienky upravenej v § 25 ods. 4 veta prvá Zákona č. 385/2000 Z.z. je osobným úradom žalobkyne Krajský súd v Žiline a tento má pasívnu legitímáciu v spore, nakoľko je jediným subjektom, ktorý môže plat sudcovi vyplatiť a doplatiť. Na podporu správnosti tohto názoru poukázal žalovaný v rade 2/ na rozsudok Okresného súdu Martin sp. zn. 7Cpr/2/2014-144 zo dňa 26.02.2015, ktorým súd zamietol obdobný nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, kedy súd sa stotožnil s názorom žalovaného v rade 2/, že nie je pasívne vecne legitimovaný, nakoľko mzdu je povinný vyplácať žalobcovi jeho osobný úrad. Pre úplnosť sa žalovaný v rade 2/ napriek namietanému nedostatku pasívnej vecnej legitímácie vyjadril aj k meritu veci, kedy uviedol, že žalobca nemá právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalobkyňa sa domáha úrokov z omeškania od 16. dňa mesiacov február až august 2011. Žalovaný v rade 2/ má za to, že funkčné platy za obdobie január 2011 až júl 2011 boli žalobcovi vyplácané žalovaným v rade 1/ ako jeho osobným úradom v riadnych výplatných termínoch na základe platového dekrétu predsedu súdu, ktorý bol vydaný na základe v tom čase platnej a účinnej právnej úpravy. Novela Zákona č. 120/1993 Z.z. bola predmetom prieskumu pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, ktorý nálezom sp. zn. PL.ÚS 99/2011 zverejneným v zbierke zákonov dňa 18.apríla 2014 konštatoval protiústavnosť niektorých ustanovení napadnutého zákona. Situáciu, ktorá nastala po zverejnení nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, možno analogicky prirovnať k situácii upravenej v § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda k bezdôvodnému obohateniu získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. V predmetnej veci bezdôvodné obohatenie vzniklo nevyplatením funkčných plátov sudcov na základe zákonnej právnej úpravy, ktorá bola vyhlásená za protiústavnú. Podľa ust. § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s predmetom bezdôvodného obohatenia sa musia vydať aj úžitky z neho, pokiaľ ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Žalovaný v rade 2/ má za to, že ak v posudzovanej veci došlo k bezdôvodnému obohateniu, došlo k nemu dobromyseľne, nakoľko Národná rada Slovenskej republiky neprijala zákon č. 500/2010 Z.z., ktorým sa menil Zákon č. 120/1993 Z.z. samoučelne resp. bezdôvodne. Základný zmysel a dôvod prijatia zákona vyjadril zákonodarca vo všeobecnej časti dôvodovej správy, v ktorej o.i. vyslovil, že vzhľadom na globálnu ekonomickú krízu a stav hospodárenia v Slovenskej republike a najmä vzhľadom na stav verejných financií musia všetky inštitúcie a ústavní činitelia zodpovedne nakladať s verejnými zdrojmi. Aj ústavní činitelia musia preto do budúcnosti konať zodpovedne a ich finančné hodnotenie by sa malo odvíjať aj od celkovej situácie v štáte, najmä jeho ekonomickej situácie. Zohľadňovanie hospodárskej situácie v krajine je pritom legitímnym dôvodom na

úpravu platov sudcov, ako to vyslovil aj Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. PL.ÚS 52/99, keď konštatoval, že je možné stanovenie ich platov takým spôsobom, aby boli v určitej miere prepojené na celkový alebo momentálny stav ekonomického prostredia štátu (resp. takých jeho určitých zložiek, ktoré takýto stav ekonomického prostredia odrážajú - napr. platy v národnom hospodárstve). V dôsledku takéhoto prístupu k úprave platových pomerov môže plat sudcov kolísať v závislosti od pohybu tohto ekonomického kritéria, splnenie ktorého je rozhodujúce pre stanovenie platov sudcov. Takúto možnosť stanovenia platov sudcov nevylučujú ani žiadne medzinárodne záväzné dokumenty, ktoré by štátom ukladali ako túto garanciu ich nezávislosti zabezpečiť jednoznačným a medzinárodne požadovaným spôsobom. Žalovaný v rade 2/ poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení nálezu sp. zn. PL.ÚS 99/2011 uviedol, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR dňom vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú ustanovenia § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa ods. 2“ vo vzťahu k sudcom, vrátane sudcov Ústavného súdu, § 2 ods. 2 vo vzťahu k sudcom, vrátane sudcov Ústavného súdu, § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom, vrátane sudcov Ústavného súdu a § 29g ods. 4, 8 a 9 Zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tento zákon a súvisiace predpisy do súladu s Ústavou, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť. V prípade konštatovania protiústavnosti zákona dáva Ústava Slovenskej republiky Národnej rade Slovenskej republiky lehotu 6 mesiacov od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov SR na zosúladienie takéhoto protiústavného zákona s Ústavou Slovenskej republiky. Aplikujúc túto lehotu analógiou iuris na prejednávaný prípad možno dospieť k takému záveru, že žalobcovi by právo na zaplatenie úrokov z omeškania patrilo až odo dňa 19. októbra 2014, teda až po 6 mesiacoch od zverejnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky v zbierke zákonov Slovenskej republiky. Bezodkladne po publikovaní nálezu Ústavného súdu SR v zbierke zákonov dochádzalo k vykonávaniu úkonov smerujúcich k úhrade finančných nárokov sudcov, keďže tieto neboli rozpočtované v štátnom rozpočte na rok 2014. Samotné doplatenie rozdielov platov sudcov, paušálnych náhrad, príplatkov k nemocenskému, k peňažnej pomoci v materstve za výkon funkcie sudcu, k dôchodku pozostalých a odvodov do poisťovních fondov pre všetkých sudcov v Slovenskej republike, bolo administratívne náročné a nemohlo sa udiť zo dňa na deň. Vzhľadom na uvedené skutočnosti zastáva žalovaný v rade 2/ názor, že nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania nie je dôvodný. Pre prípad, že by sa súd s uvedeným názorom nestotožnil, žalovaný v rade 2/ zdôraznil, že predmetný nález Ústavného súdu SR, ktorý konštatoval protiústavnosť zákonnej úpravy, na základe ktorej boli sudcom vydávané platové dekréty a vyplácané funkčné platy, bol zverejnený v zbierke zákonov až dňa 18. apríla 2014, takže nemožno uvažovať o priznaní úrokov z omeškania od 16. dňa mesiacov február - august 2011. Zároveň výška úrokov z omeškania od apríla 2014 je v nižšej sadzbe ako je výška úrokov z omeškania, ktoré požaduje žalobkyňa. Taktiež treba prihliadnuť na to, že uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 99/2011-27 zo dňa 22.06.2011 bola pozastavená účinnosť zákonných ustanovení, na ktoré odkazoval predseda Krajského súdu v Žiline v platovom dekréte žalobu z januára 2011. Priamou reakciou na uvedené uznesenie bolo vydanie nového oznámenia o výške a zložení funkčného platu z augusta 2011. Od tohto dňa bol žalobkyňu vyplácaný plat, ktorého výšku nespochybňuje. Po pozastavení účinnosti napadnutý v ustanovení Zákona č. 120/1993 Z.z. bol žalobcovi automaticky bez toho, aby musel podávať žalobu na súd, priznaný plat podľa predchádzajúcej právnej úpravy. Žalovaný v rade 2/ má za to, že žalobca dôvodne mohol a mal predpokladať, že mu v prípade konštatovania protiústavnosti právnej úpravy ohľadom platov sudcov bude doplatený funkčný plat za obdobie od januára do júla 2011, podobne ako boli v minulosti sudcom všeobecných súdov po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky doplatené 14. platy. Na základe uvedených skutočností žalovaný v rade 2/ mal za to, že žaloba je nedôvodná. Zároveň si žalovaný v rade 2/ uplatnil právo na náhradu trov konania.

7. Písomným podaním doručeným súdu dňa 23.1.2018 (č.l. 104 spisu) žalobkyňa doručila súdu podanie, v ktorom na výzvu súdu zo dňa 8.1.2018 oznámila, že na podanej žalobe trvá. Zároveň žalobkyňa poukázala na právny názor vyjadrený v rozhodnutiach odvolacích súdov, a to Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6CoPr/9/2016 zo dňa 31.5.2017, sp.zn. 10CoPr/8/2016 z 27.10.2016 a Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6CoPr/8/2016 z 29.6.2017, týkajúci sa pasívnej legitímácie žalovaného v rade 2/ a žalobu voči žalovanému v rade 2/ zobrala späť. V uvedenom podaní sa žalobkyňa vyjadrila k hmotnoprávnym účinkom nálezu Ústavného súdu a poukázala na zjednocujúce uznesenie Ústavného súdu SR č.k. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, v zmysle ktorého hmotnoprávnej účinky nálezu ústavného súdu a o nesúlade právnym predpisov v prípadoch, ktoré do momentu uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne skončené neboli, nastávajú pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Žalobkyňa zdôraznila, že ak bola žaloba podaná v čase, keď platila konkrétna hmotnoprávna úprava, na

základe ktorej bol žalobkyni vyplácaný funkčný plat a súdne konanie nebolo vo chvíli uverejnenia nálezu ústavného súdu v Zbierke zákonov o nesúlade tejto právnej úpravy právoplatne skončené, pričom v priebehu súdneho konania došlo k uverejneniu nálezu ústavného súdu, takýto nález ústavného súdu spôsobí, že takýto hmotnoprávny právny predpis nie je možné ďalej v súdnom konaní použiť a hľadá sa naň ako keby ani nebol prijatý, t.j. má účinky ex tunc. Hmotnoprávne účinky nálezu nastávajú od počiatku. Opačný výklad by bol podľa žalobcu priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Uvedené žiadala žalobkyňa aplikovať aj na prípad žalobkyňou uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu. K uvedenému podaniu žalobkyňa doložila rozhodnutia iných súdov v sporoch s obdobným predmetom konania.

8. Dňa 5.2.2018 doručil žalovaný v rade 1/ súdu ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní dňa 26.3.2018 a vyjadrenie k podaniam žalobkyne (č.l. 125). Okrem ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní žalovaný v rade 1/ v podaní poukázal na obdobné rozhodnutia odvolacích súdov v skutkovo a právne obdobných veciach, kedy odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí nároku sudcu na zaplatenie úrokov z omeškania pre konštatovanú absenciu omeškania osobného úradu sudcu s vyplatením doplatku funkčného platu za január až júl 2011 (rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11CoPr/2/2016 z 25.1.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp.zn. 25CoPr/8/2015 z 15.6.2016. Žalovaný v rade 1/ opakovane poprel dôvodnosť žaloby o úroky z omeškania pre absenciu omeškania zdôraznil, že bolo jeho povinnosťou ako osobného úradu sudcu, prostredníctvom ktorého vyplácal funkčný plat sudcu, dodržiavať v SR v rozhodnom čase platnú a účinnú právnu úpravu. Žalovaný v rade 1/ dodal, že nemal v rozhodnej dobe tvrdeného omeškania právnu ani faktickú možnosť tieto finančné prostriedky žalobkyni poskytnúť. Žalovaný v rade 1/ vo svojom vyjadrení dal do pozornosti súdu publikovaný právny názor k pôsobnosti (ex nunc) ústavne nesúladných predpisov prezentovaný sudkyňou Ústavného súdu SR v rámci konferencie Dny práva 2010 v Brne a na základe uvedených vyjadrení žiadal, aby súd žalobu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol podľa úspechu vo veci.

9. Dňa 21.2.2018 doručila žalobkyňa súdu vyjadrenie (č.l. 145), v ktorom sa vyjadrila k vyjadreniu žalovaného v rade 1/. V uvedenom podaní žalobkyňa opakovane poukazuje na ďalšie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým bol v danom prípade Krajský súd v Žiline, ktorý vo svojich rozhodnutiach pod sp.zn. 11 CoPr/2/2016 a sp.zn. 9CoPr/9/2017 vyjadril totožný právny názor ako uplatňuje žalobkyňa v podanej žalobe.

10. Dňa 16.3.2018 doručil žalovaný v rade 2/ súdu súhlas so späťvzatím žaloby žalobcom voči žalovanému v rade 2/ a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní (č.l. 148).

11. Súd vo veci vytýčil pojednávanie dňa 26.3.2018, ktoré vykonal v neprítomnosti žalobcu, žalovaného v rade 1/ a žalovaného v rade 2/. Žalovaný v rade 1/ doručil dňa 5.2.2018 ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní a súhlasil s vykonávaním pojednávania a rozhodnutím v jeho neprítomnosti. V podaní doručenom súdu dňa 16.3.2018 žalovaný v rade 2/ ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní z dôvodu zachovania hospodárnosti konania a uviedol, že s ohľadom na späťvzatie žaloby voči žalovanému v rade 2/ nepovažujú svoju účasť na pojednávaní za nutnú.

12. Na pojednávaní dňa 26.3.2018 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že sa pridrižiava svojich písomných a ústnych vyjadrení a žiada, aby súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal žalobcovi 100 % náhradu trov konania. Zároveň opätovne uviedla, že žalobca berie žalobu voči žalovanému v rade 2/ späť.

13. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkaznými prostriedkami a zistil nasledovný skutkový stav:

14. V konaní bolo preukazné, že žalobkyňa si proti žalovaným v rade 1/ a 2/ uplatnila nárok na náhradu doplatku funkčného platu sudcu za obdobie mesiacov január až júl 2011, ktorý jej bol znížený platovým dekrétom vypracovaným na základe prijatia novely zákona č. 120/1993 Z.z., a to ust. § 2 ods. 1 , 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4,8,9 zákona národnej rady. Uvedená novela zákona účinná od 1.1.2011 bola predmetom preskúmania Ústavného súdu SR, ktorý na neverejnom zasadaní dňa 11.12.2013 rozhodol, že uvedené ustanovenia nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy SR. Predmetný nález ÚSSR bol v Zbierke zákonov uverejnený dňa 18.4.2014.

Následne bol doplatok funkčného platu žalobkyni uhradený podľa vyjadrenia žalobkyne a zhodného tvrdenia žalovaného v rade 1/ dňa 9.7.2014. Žalobkyňa tak svoju žalobu v tejto časti zobrala späť a trvala na priznaní úrokov z omeškania tak, ako to uviedla v žalobe a neskôr upravila v návrhu na pripustenie zmeny petitu žaloby, ktorému súd vyhovel a pripustil zmenu petitu žaloby uznesením Okresného súdu Žilina sp.zn. 13Cpr/3/2014-58 zo dňa 7.7.2015, zároveň súd v uvedenom uznesení konanie v časti o zaplatenie istiny v sume 2.582,40 Eur zastavil.

15. Podľa § 144 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), žalobca môže vziať žalobu späť.

16. Podľa § 145 ods. 1 a 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzati žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

17. Podľa § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzati žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

18. S ohľadom na dispozitívny úkon žalobkyne v podaní doručenom súdu dňa 23.1.2018, t.j. späťvzatie žaloby voči žalovanému v rade 2/, súd zastavil konanie voči žalovanému v rade 2/. S uvedením späťvzatím a zastavením konania voči žalovanému v rade 2/ vyjadril súhlas aj žalovaný v rade 2/ v podaní doručenom súdu dňa 16.3.2018.

19. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/ rozhodol súd podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd konštatuje procesné zavinenie na zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ na strane žalobkyne, v dispozícii ktorej je označovať okruh strán sporu. V prípade nejednoznačnej (spornej) pasívnej legitímácie žalovaných, žalobkyňa zároveň znáša potenciálne riziko nesprávne označeného okruhu subjektov, ktoré sa môže premietnuť napr. do jej povinnosti hradiť trovy konania protistrane. O výške náhrady trov konania žalovaného v rade 2/ rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

20. Po doplatení funkčného platu žalobkyni zo strany žalovaného v rade 1/ a čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie istiny v sume 2.582,40 Eur z dôvodu doplatenia funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu) v sume spolu 2.462,60 Eur dňa 9.07.2014 (podľa rozpisu zo dňa 15.7.2015) ostal predmetom konania nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý si žalobkyňa uplatnila z celkovej sumy 2.582,40 Eur.

21. Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú práva a povinnosti sudcu a štátu upravené týmto zákonom. Za štát v týchto vzťahoch koná ústredný orgán štátnej správy súdov, ktorého pôsobnosť upravuje osobitný predpis.

22. Podľa § 25 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich v znení neskorších predpisov: Osobný úrad sudcu je súd, na ktorý bol sudca pridelený, preložený alebo dočasne pridelený podľa § 12a. Osobný úrad sudcu je ministerstvo, ak sudca prerušil výkon funkcie sudcu alebo ak je sudca poberateľom príplatku za výkon funkcie sudcu alebo pozostalý po sudcovi poberateľom príplatku k dôchodku pozostalých.

23. Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. ministerstvo vykonáva správu súdov ako ústredný orgán štátnej správy pre súdy.

24. Podľa § 65 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. (5) za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

25. Podľa § 90 ods. 1 a 2 citovaného zákona: Osobný úrad sudcu je povinný vydať sudcovi doklad obsahujúci údaje o jednotlivých zložkách platu a o vykonaných zrážkach. Na jeho žiadosť je osobný úrad povinný umožniť mu nazrieť do podkladov, na ktorých základe sa plat vypočítal. V platových veciach rozhoduje predseda súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

26. Súd pred rozhodnutím vo veci samej prednostne vyhodnotil pasívnu vecnú legitímáciu v konaní v spojitosti s vyplatením platu sudcu a dospel k záveru, že pasívne vecne legitimovaným je žalovaný v rade 1/, a to v zmysle § 90 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z., teda súd, na ktorom sudca vykonáva funkciu, pričom o jeho platových pomeroch rozhoduje predseda daného súdu.

27. Po konštatovaní pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v rade 1/ súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu za obdobie od 1.1.2011 do jeho uhradenia, t.j. do 11.7.2014, tak ako uviedla v úprave petitu po čiastočnom späťvzati žaloby je oprávnený. Dôvodnosť predmetného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania totiž vyplýva z hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu SR o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR, a to vo vzťahu k platovému nároku žalobkyne. V spojitosti s prejudiciálnym rozhodnutím o tom, či sa dostal žalovaný v rade 1/ do omeškania s doplatením platu, sa súd v konaní zaoberal otázkou účinkov nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vydaného v konaní o súlade právnych predpisov vo vzťahu k nárokom uplatňovaným v prebiehajúcich občianskych súdnych konaniach. S poukazom na citované rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky konštatoval, že v dôsledku vyslovenia nesúladu ust. § 2 ods. 1 v časti „znížený podľa odseku 2“, § 2 ods. 2 a § 29g ods. 1 vo vzťahu k sudcom a § 29g ods. 4, 8 a 9 Zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 99/2011 z 11.decembra 2013 vyhláseným v Zbierke zákonov pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, je nárok žalobkyne na doplatenie rozdielu vo výške funkčného platu, ktorý jej bol vyplácaný za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 na základe právnej úpravy, vo vzťahu ku ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil jej nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky, oprávnený a za dané obdobie žalobkyňa má nárok na zaplatenie funkčného platu vo výške určenej podľa ust. § 67 Zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust. § 2 Zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, pred spornou novelou vykonanou Zákonom č. 500/2010 Z.z. Uvedený doplatok bol žalobkyňi vyplatený žalovaným v rade 1/ dňa 9.7.2014.

28. V súvislosti s posudzovaním účinkov nálezu ústavného súdu súd poznamenáva, že pri rozhodovaní vo veci nie je viazaný právnym názorom iných súdov toho istého stupňa či odvolacích súdov. Sudca pri rozhodovaní vo veci vychádza z platnej legislatívy a je viazaný právnym názorom súdu vyššieho stupňa iba v prípade, že je vyjadrený vo vzťahu ku konkrétnemu prejednávánemu prípadu. Podobnosť iných konaní a rozhodnutí v prípade doplatkov funkčného platu sudcu je obdobnou situáciou. Strana žaloby do pozornosti súdu v priebehu konania dávala také rozhodnutia iných súdov prvého či druhého stupňa, ktoré žalobe sudcov vyhovelí, na druhej strane žalovaný v rade 1/ vo vlastnom záujme dával do pozornosti súdu také rozhodnutia, ktoré žalobe nevyhoveli. Nakoľko je rozhodovacia prax v skutkovo a právne obdobných prípadoch rozmanitá a mnohokrát diametrálne odlišná, je potrebné, aby sa všeobecný súd (sudca) argumentačne vyrovnal s prostriedkami procesnej obrany a procesného útoku v každom jednotlivom konaní (nie však s rozhodnutiami iných súdov). Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sudcovia sú pri výkone funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7ods. 2 a 5 a zákonom. V tomto ustanovení sú vymedzené pramene práva, ktoré je povinný sudca rešpektovať. Všeobecne záväzné sú aj rozhodnutia Ústavného súdu SR vydané v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 6 Ústavy SR. Okrem takto vymenovaných prameňov práva je sudca pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný aj právnym názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR na základe návrhu súdu a právnym názorom odvolacieho a dovolacieho súdu. Ústavný súd vo svojej judikatúre (sp.zn. III ÚS 192/2006 z 3.11.2006) konštatuje, že súčasťou princípu právnej istoty je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované, pretože inak dochádza aj k porušeniu zásady právnej istoty a zákonom ustanovenej povinnosti pri zabezpečovaní jednoty rozhodovania. Ďalej podľa názoru ústavného súdu za diskriminačný možno považovať taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť. Súdne rozhodnutie (judikát) v podmienkach slovenského

právneho poriadku nie je prameňom práva, je len zdrojom argumentačnej sily pre zabezpečenie ústavne súladnej aplikácie a interpretácie právnych noriem. Na základe uvedeného nie je povinnosťou všeobecného súdu vyjadriť sa ku každému predloženému rozhodnutiu súdu rovnakého či vyššieho stupňa, ktoré v konaní predkladá tá-ktorá strana sporu. Dôležitým pre rozhodnutie vo veci je sa skutkovo a právne vysporiadať s argumentmi, ktoré odôvodňujú rozhodnutie súdu v danej veci.

29. Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov SR (ďalej aj len „Zákon č. 120/1993 Z.z.“) v znení účinnom do 31.12.2010, poslanci Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške 3-násobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok, zaokrúhlenej nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc prvým dňom mesiaca, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub. 1) Ak mandát poslanca vykonával najmenej päť mesiacov, patrí mu plat ešte päť mesiacov po tom, keď došlo k zániku jeho poslaneckého mandátu; toto ustanovenie sa nevzťahuje na poslanca, ktorý bol zvolený za poslanca v nasledujúcom volebnom období, a na poslanca, ktorý bezprostredne po zániku mandátu začal vykonávať inú funkciu ústavného činiteľa Slovenskej republiky podľa § 1 alebo ktorý bol zvolený do Európskeho parlamentu. Ak poslanec vykonával mandát ako náhradník, patrí mu nárok podľa druhej vety len raz počas toho istého volebného obdobia.

30. Podľa ustanovenia § 2 Zákona č. 120/1993 Z.z. v znení zákona č. 500/2010 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a o zmene zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon č. 500/2010 Z.z.“) účinného od 1.1.2011:

(1) Poslanci Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len "poslanec") patrí plat vo výške trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok znížený podľa odseku 2, zaokrúhlený nahor na celé euro (ďalej len "plat poslanca"), začínajúc dňom, v ktorom zložil Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") predpísaný sľub. 1) V závislosti od času výkonu poslaneckému mandátu patrí po zániku poslaneckého mandátu poslancovi ešte plat počas dvoch mesiacov, ak vykonával mandát poslanca menej ako päť rokov, alebo troch mesiacov, ak vykonával mandát poslanca aspoň päť rokov; toto ustanovenie sa nevzťahuje na poslanca, ktorý bol zvolený za poslanca v nasledujúcom volebnom období, a na poslanca, ktorý bezprostredne po zániku mandátu začal vykonávať inú funkciu ústavného činiteľa Slovenskej republiky podľa § 1 alebo ktorý bol zvolený do Európskeho parlamentu, alebo začal vykonávať funkciu podľa osobitného predpisu. 1aa) Ak poslanec vykonával mandát ako náhradník, patrí mu nárok podľa druhej vety len raz počas toho istého volebného obdobia.

(2) Zníženie podľa odseku 1 sa rovná

a) 0,15 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, 1a) je rovný alebo vyšší ako 0,07,

b) 0,1 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,05 a nižší ako 0,07,

c) 0,05 násobku trojnásobku priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, ak podiel schodku rozpočtu verejnej správy Slovenskej republiky a hrubého domáceho produktu Slovenskej republiky za kalendárny rok, ktorý predchádza kalendárnemu roku, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, zverejneného Európskou komisiou (Eurostatom) v apríli kalendárneho roka, na ktorý sa plat poslanca vypočítava, je rovný alebo vyšší ako 0,03 a nižší ako 0,05.

(3) Peňažné nároky podľa odseku 1, ak k zániku mandátu došlo smrťou poslanca, sa vyplatia postupne priamo jeho manželke, deťom a rodičom, ak s ním žili v čase jeho smrti v spoločnej domácnosti; predmetom dedičstva sa stávajú, ak niet týchto osôb.

1) Čl. 75 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

1a) Čl. 14 nariadenia Rady (ES) č. 479/2009 z 25. mája 2009 o uplatňovaní Protokolu o postupe pri nadmernom schodku, ktorý tvorí prílohu Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva (Ú.v. EÚ L 145, 10.6.2009) v platnom znení.

1aa) § 6 ods. 3 písm. b) zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

31. Podľa ustanovenia § 29g Zákona č. 120/1993 Z.z. Prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. januára 2011,

(1) V roku 2011 zníženie podľa § 2 ods. 2 je 15%.

(2) V roku 2011 patrí mesačne prezidentovi plat vo výške 4-násobku platu poslanca.

(3) V roku 2011 patrí mesačne členovi vlády plat vo výške 1,5-násobku platu poslanca zníženého ešte o 5%.

(4) V roku 2011 patrí mesačne sudcovi ústavného súdu plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(5) V roku 2011 patrí mesačne predsedovi kontrolného úradu plat vo výške 1,5-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(6) V roku 2011 patrí mesačne podpredsedovi kontrolného úradu plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(7) V roku 2011 patrí mesačne generálnemu prokurátorovi plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(8) V roku 2011 je priemerným platom sudcu plat poslanca zvýšený o 5%.

(9) V roku 2011 je základným platom sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a sudcu Špecializovaného trestného súdu 13) plat vo výške 1,3-násobku platu poslanca zvýšeného o 5%.

(10) V roku 2011 patrí štátnemu zamestnancovi vo verejnej funkcii v služobnom úrade, ktorým je ministerstvo, 12) okrem veľvyslanca, a vedúcemu ostatného ústredného orgánu štátnej správy 14) funkčný plat vo výške platu poslanca zníženého ešte o 5%.

(11) V roku 2011 sú platové pomery verejného ochrancu práv, paušálne náhrady a náhrady ďalších výdavkov súvisiacich s vykonávaním tejto funkcie rovnaké ako platové pomery, paušálne náhrady a náhrady ďalších výdavkov poslanca národnej rady vo funkcii podpredsedu národnej rady, pričom plat verejného ochrancu práv sa zvýši o 5%.

12) § 83 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

13) § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

14) Napríklad § 71a zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 83 ods. 4 zákona č. 400/2009 Z.z.

32. Podľa ustanovenia § 41 ods. 1 a 2 Zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Zákon č. 38/1993 Z.z.“):

(1) Ústavný súd rozhoduje vo veci samej nálezom. Nález sa doručuje účastníkom konania. Predseda Ústavného súdu môže rozhodnúť, že nález sa doručí aj ďalším osobám.

(2) Nález, ktorým sa zistil nesúlad právnych predpisov s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou, 9) vyhlási sa spôsobom ustanoveným na vyhlasovanie zákonov. Nález je všeobecne záväzný odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov.

33. Podľa ustanovenia § 41a Zákona č. 38/1993 Z.z.:

(1) Právny predpis, jeho časti alebo niektoré jeho ustanovenia strácajú účinnosť dňom vyhlásenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov.

(2) Orgán, ktorý je povinný uviesť právny predpis do súladu v zmysle čl. 125 ods. 3 Ústavy, je viazaný právnym názorom vysloveným v náleze Ústavného súdu.

(3) Stratou účinnosti, prípadne platnosti právnych predpisov na základe nálezu Ústavného súdu sa neobnovuje platnosť právnych predpisov nimi zrušených; ak však išlo len o ich zmenu alebo o doplnenie, platí skorší právny predpis v znení platnom pred touto zmenou alebo doplnením.

34. Podľa ustanovenia § 41b ods. 2 Zákona č. 38/1993 Z.z.: Ostatné právoplatné rozhodnutia vydané v civilnom procese alebo správnom konaní na základe právneho predpisu, ktorý celkom, sčasti alebo v niektorom ustanovení stratil účinnosť, zostávajú nedotknuté; povinnosti uložené takýmito rozhodnutiami nemožno nútene vymáhať.

35. Podľa ustanovenia § 65 ods. 1, 2 a 4 Zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „Zákon č. 385/2000 Z.z.“) v znení účinnom od 1.1.2011 do 26.7.2011:

(1) Sudcovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom

a) základný plat sudcu,

b) príplatok

1. funkčný,

2. počas dočasného pridelenia,

3. za vedenie justičného čakaťa (účinné do 30.4.2011),

4. za pohotovosť,

5. osobitný,

c) plat za výkon funkcie sudcu nadčas,

d) ďalší plat,

e) vyrovnanie platu,

f) odmena (účinné do 30.4.2011).

(2) Sudcovi patria náhrady nákladov a iné hmotné výhody, ak tak ustanovuje zákon.

(4) Za uspokojenie platových nárokov sudcu zodpovedá štát.

36. S odkazom na citované zákonné ustanovenia § 41 ods. 1, § 41a ods. 2 a 3 Zákona č. 38/1993 Z.z., ju nutné konštatovať, že ku dňu 18.10.2014 stratili platnosť ustanovenia Zákona č. 500/2010 Z.z., ktorými bol zmenený Zákon č. 120/1993 Z.z. vo vzťahu k platom sudcov, a na základe ktorých žalobkyni s účinnosťou od 01.01.2011 bol znížený plat v zmysle v žalobe uvedených oznámení o výške a zložení funkčného platu. Pri posudzovaní hmotno-právnych účinkov vyššie uvádzaného Nálezu Ústavného súdu (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013) súd vychádzal zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006, zo záverov ktorého vyplýva, že Ústava SR a Zákon Národnej rady SR č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky a o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov rozdeľujú problematiku hmotno-právnych účinkov Nálezu Ústavného súdu o súlade právnych predpisov na dve skupiny. Ide predovšetkým o prípady, ktoré boli do momentu uverejnenia nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov už právoplatne ukončené (judikované) a o prípady, ktoré vo chvíli uverejnenia Nálezu Ústavného súdu v Zbierke zákonov právoplatne ukončené neboli. Hoci Ústava a Zákon o Ústavnom súde nemajú výslovné ustanovenia o hmotno-právnych účinkoch nálezu a o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotno-právne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením Nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia Nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu, dňom márneho uplynutia lehoty podľa § 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, bolo anulované od počiatku, a inými slovami, sa na toto ustanovenie zákona hľadí akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. O takýto výklad potom možno opierať nárok žalobkyne na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie Zákona č. 120/1993 Z.z. Zákom č. 500/2010, ktorý zmenil a doplnil Zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zmenil Zákon č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich.

37. Účinky nálezu Ústavného SR v danom prípade je potrebné aplikovať na rozhodnutie o nároku o priznaní úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzati žaloby a doplatení funkčného platu žalobkyne za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 15.8.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu). Žalobkyňa však žiadala priznať úrok z omeškania z pôvodne uplatnenej sumy a nezohľadnil pritom skutočnosť, že reálne mu bolo vyplatených 2.462,60 Eur, nie 2.582,40 Eur ako žiadala v žalobe a neskôr si uplatňovala pri úprave petitu žaloby. Zníženie vyplateného doplatku

vzniklo za mesiac máj, jún a júl, pričom za mesiac máj nebola žalobkyni vyplatená suma 645,60 Eur, ale suma 595,20 Eur. Za mesiac jún si žalobkyňa uplatnila úroky z omeškania zo sumy 322,80 Eur, pričom vyplatených jej bolo 314,89 Eur. Za mesiac júl si žalobkyňa uplatnila úroky z omeškania zo sumy 322,80 Eur, pričom jej bolo vyplatených 261,31 Eur. Súd vychádzal pri posudzovaní nároku na priznanie úroku z omeškania zo sumy reálneho doplatku platu za obdobie mesiacov január, február, marec, apríl, máj, jún a júl 2011 tak, ako ich výška vyplýva z rozpisu vypracovaného Krajským súdom v Žiline zo dňa 15.7.2015 (č.l. 66 spisu), pri zohľadnení splatnosti platu sudcu podľa ust. § 87 Zákona č. 385/2000 Z.z. pozadu za mesačné obdobie do 15.dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca. Vyplatenie jednotlivých súm, tak ako preukázal žalovaný v rade 1/ v tomto rozpise, v konaní žalobkyňa nespochybnila ani nevyvrátila, a tak má súd za to, že je nesporné.

38. Podľa § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. na osobitný vzťah sudcu sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, 33) ak tento zákon neustanovuje inak.

39. Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011 Z.z. v znení účinnom v období od 1.1.2011 do 25.7.2011, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

40. Podľa ustanovenia § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011 Z.z. v znení neskorších predpisov, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa odseku 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

41. Podľa ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb., príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

42. Podľa ust. § 517 ods. 1 zákon č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len "OZ") dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

43. Podľa ust. § 517 ods. 2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

44. Podľa ustanovenia § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31.1.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

45. Podľa § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

46. Zodpovedanie otázky hmotnoprávných účinkov nálezu ústavného súd má význam pre posúdenie nároku žalobkyne na zaplatenie úroku z omeškania, konkrétne pre posúdenie začiatku omeškania. Žalovanému v rade 1/ sa obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zákona č. 500/2010 Z.z., ktorého ustanovenia stratili platnosť k 18.10.2014, od počiatku. Žalovaný v rade 1/ bol preto povinný žalobkyni vyplatiť plat zodpovedajúci § 66 a nasledovne zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ustanovení § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. v plnej výške, v určenom výplatnom termíne neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný v rade 1/ v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobkyni. Preto žalobkyni patrí úrok z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne, a nie až od dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu ÚS SR v Zbierke zákonov SR. Nárok na zákonný úrok z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z.) sa primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce č. 311/2011

Z.z., pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu, na ktorý sa v zmysle § 150 ods. 1 Zákona č. 385/2000 Z.z. primerane použijú ustanovenia Zákonníka práce. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka definujúce príslušenstvo pohľadávky, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis, a to Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vo vzťahu k žalobkyňou uplatnenému nároku na doplatenie platu sudcu za obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 bola konštatovaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/, je nevyhnutné konštatovať pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v rade 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky (platového nároku sudcu). Z uvedených dôvodov súd ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného v rade 2/, že nárok žalobkyne na úroky z omeškania je nedôvodný, pretože zákon č. 385/2000 Z.z. ho neupravuje, resp. že žalobkyni nepatrí nárok na úroky z omeškania od obdobia v zmysle zmenenej žaloby, t.j. od 16. dňa toho ktorého mesiaca v časovom rozpätí január až august 2011.

47. Žalobkyňa si uplatnila nárok na priznanie úroku z omeškania dňom nasledujúcim po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 Zákona č. 385/2000 Z.z. Súd preto zohľadniac účinky nálezu Ústavného súdu SR ex tunc priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania za jednotlivé obdobia tak, že žalovaného v rade 1/ zaviazal, aby žalobkyni zaplatil úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.02.2011 do 9.07.2014, vo výške 9% ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.03.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.04.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 322,80 Eur od 16.05.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 595,20 Eur od 16.06.2011 do 9.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 314,89 Eur od 16.07.2011 do 9.07.2014 a vo výške 9 % ročne zo sumy 261,31 Eur od 16.08.2011 do 9.07.2014. Žalobkyni tak súd priznal nárok na úrok z omeškania od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti platu sudcu v zmysle § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. až do zaplatenia doplatku funkčného platu, t.j. do 9.7.2014. Súd však zohľadnil reálne vyplatené sumy doplatkov v zmysle rozpisu doplatenia funkčného platu sudcu zo dňa 15.7.2015, ktorý strany sporu v konaní nespochybnili, a tak súd žalobkyni nevyhovel v časti prevyšujúcej úrok z omeškania za mesiac máj, kedy žiadala úrok z omeškania zo sumy 645,60 Eur, ale priznal jej úrok z omeškania zo sumy 595,20 Eur, rovnako jej priznal úrok z omeškania za mesiac jún v sume 314,87 Eur, nie z uplatnenej sumy 322,80 Eur a tiež jej priznal úrok z omeškania za mesiac júl zo sumy 261,31 Eur, nie z uplatnenej sumy 322,80 Eur. Preto súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Súd žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania vo výške, ktorá je o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (prvýkrát od 16.2.2011), pričom s výplatom doplatku bol žalovaný v rade 1/ v omeškaní do 9.07.2014, kedy bol doplatok k platu žalobkyni vyplatený. Nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola k prvému dňu omeškania vo výške 1%, súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 9 % ročne z uvedených súm, a to aj za nasledujúce obdobia v zmysle § 10c Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

48. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

49. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 256 ods. 1 CSP,) ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

52. Súd na základe späťvzatia žaloby žalobkyňou v časti o zaplatenie istiny 2.582,40 Eur, konanie v tejto časti zastavil. Nakoľko však žalobkyni bola vyplatená suma 2.462,60 Eur, bola v konaní úspešná v prevažnej časti. Procesný úspech žalobkyne je teda vo výške 95,36 % (2.462,60 EUR/ 2.582,40 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného v rade 1/ je vo výške 119,80 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 4,64 % (119,80 EUR / 2.582,40 EUR x 100%). Čistý procesný úspech žalobcu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 90,72 % (95,36 % - 4,64 %).

53. Rovnako súd postupoval pri výpočte pomeru úspechu aj v časti o zaplatenie úrokov z omeškania, nakoľko žalobkyňa žiadala zaplatiť úroky z omeškania z celej požadovanej istiny, t.j. zo spolu sumy 2.582,40 Eur. Súd preto na účely výpočtu úspechu v konaní vyčíslil úroky z omeškania v zmysle zmeny petitu žaloby v sume 730,09 Eur. Súd žalobu zamietol v časti požadujúcej nárok na úrok z omeškania zo súm ako žiadala žalobkyňa za mesiace máj (neprižnal zo sumy 50,40 Eur), jún (neprižnal zo sumy 7,91 Eur) a júl (neprižnal spolu zo sumy 61,49 Eur). Z uvedeného vyplýva, že vyčíslené úroky z omeškania, ktoré súd v rozsudku žalobkyni priznal sú spolu v sume 697,99 Eur. Procesný úspech žalobkyne je teda vo výške 95,60 % (697,99 EUR/ 730,09 EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného v rade 1/ je vo výške 32,10 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 4,40 % (32,10 EUR / 730,09 EUR x 100%). Čistý procesný úspech žalobkyne s prihliadnutím na jej procesný neúspech je vo výške 91,20 % (95,60 % - 4,40 %).

54. Procesný úspech žalobkyne v danom spore súd spriemeroval a dospel k záveru, že čistý úspech žalobkyne v konaní je v rozsahu 90,96 %, a preto je žalovaný v rade 1/ povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 90,96 %. Súd pre úplnosť poznamenáva, že pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal zo zásady úspechu v konaní, t.j. v súlade s ustanovením § 255 CSP. Rozhodovanie o trovách konania v zmysle ustanovenia § 257 CSP, t.j. pri zohľadnení dôvodov hodných osobitného zreteľa, v danom prípade neprichádza do úvahy, nakoľko ustanovenia § 257 CSP má na zreteli osobitné prípady, kedy súd neprizná žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania, a to najmä v prípadoch so sociálnym aspektom, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný v rade 1/ svoje stanovisko k veci prezentoval vo vyjadrení k žalobe zo 17.7.2015, kedy poukázal na to, že bol povinný postupovať v zmysle danej právnej úpravy účinnej v rozhodnej dobe. Uvedené skutočnosti nezakladajú také okolnosti prejednávanej veci, ktoré by bolo namieste vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalobkyni náhradu trov konania nepriznal. Ani povaha subjektov prejednávanej veci bez ďalšieho dôvodu hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočnú aplikáciu ust. § 257 CSP (v čase vyjadrenia podľa § 150 ods. 1 O.s.p.), nezakladá. Po doplatení funkčného platu žalobkyni, žalovaný v rade 1/ naďalej jej nárok na úroky z omeškania neuznával a v tejto časti jej nárok dobrovoľne neuhradil. Nemožno tak v okolnostiach prejednávanej veci konštatovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobkyni voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal. V závere súd konštatuje, že pri rozhodovaní o trovách konania súd musí vychádzať prioritne zo zásady úspechu v konaní a iba vo výnimočných prípadoch aplikovať § 257 CSP, čo v danom prípade nevzhladol. Samotný žalovaný v rade 1/ v poslednom vyjadrení vo veci doručenom súdu dňa 5.2.2018, žiadal súd, aby vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietne a o náhrade trov konania rozhodne podľa pomeru úspechu vo veci. Z uvedeného je zrejmé, že súd inak nemôže postupovať ani v prípade, že žalobe žalobkyne vyhovie, t.j. o trovách konania rozhodne v zmysle vyššie uvedenej zásady úspechu v konaní. Preto prípadná obrana žalovaného v rade 2/, ohľadom rozhodovania o náhrade trov konania, neobstojí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov)